

Hùng Bô

Chẳng ai biết rõ thân thế, lý lịch của hắn. Nhưng thấy hắn là mọi người biết là...Hùng Bô. Mà ở cái thành phố nhỏ này, chẳng mấy người mà không biết hắn. Chẳng biết Hùng làm nghề gì, nhưng gần như mọi người có thể gặp hắn bất kỳ giờ nào, chốn nào Hùng lúc nào cũng ăn mặc bảnh bao, chải chuốt. Mà hắn cũng đẹp trai thật. Quanh năm suốt tháng cứ la cà hết quán cà phê này đến nhà hàng khác, hết hộp đêm này đến vũ trường khác, hết cô nọ đến cô kia Mà cô nào cũng đẹp, cũng trên trung bình. Lý do cũng dễ hiểu thôi. Bởi vì hắn là... Hùng Bô. Nhiều người cứ thắc mắc về cái tên của hắn. Có ai hỏi hắn thì Hùng thần nhiên trả lời:

-Có lẽ mọi người thấy tôi "bô" trai nên gán thêm vào tên Hùng. Thành ra Hùng Bô, vậy thôi

À, ra thế. Mọi người không còn thắc mắc về cái tên kỳ lạ đó nữa. Họ quen dần và nghiễm nhiên chấp nhận cái tên Hùng Bô. Chỉ riêng 1 mình Hùng Bô là hiểu về nguồn gốc của biệt danh đó mà thôi. Thật ra thì từ nhỏ, chẳng biết hắn bị bệnh gì về đường ruột mà cứ đi cầu suốt ngày. Cứ cách từ nửa tiếng đến 1 tiếng là hắn phải đi ị một lần. Dù là mỗi lần đi như vậy, phân chỉ bằng lòng tay Nhưng không đi là không chịu được. Vì lý do đó mà mỗi lần cha mẹ hắn dẫn hắn đi đâu, bất cứ nơi nào cũng phải xách theo cho hắn cái "bô" để giải quyết vấn đề. Từ đó, cái tên Hùng Bô như cái tên định mệnh đeo đẳng hắn cho đến bây giờ. Đúng một năm sau ngày Sài Gòn thất thủ, Hùng theo cha mẹ vượt biên trong đợt người ra khơi tìm tự do. Sau mấy ngày lênh đênh trên biển, hắn và gia đình đến được bến bờ. Có lẽ nhờ mấy ngày uống được biển trừ cơn trên ghe, hay là nhờ hạp phong thổ, khí hậu xứ Mỹ mà bệnh hắn chấm dứt. Cái bệnh đường ruột đã âm thầm ra đi không để lại một chút kỷ niệm gì ngoài cái tên Hùng Bô ngày nay Hùng đã là một thanh niên đẹp trai, bảnh bao, sang trọng giữa cái xứ sở này. Ba mẹ Hùng cũng có một cơ sở làm ăn nhỏ tạm để sống. Hùng không ở chung cùng gia đình, hắn đi mượn một căn apartment ở riêng cho dễ "quây"

Quán cà phê Bụi Đời lúc nào cũng đông, nhất là vào buổi tối. Lạ thật, dân chúng càng thất nghiệp, càng đói rách thì chốn ăn chơi lại càng đông. Hùng khóa xe cẩn thận rồi hiên ngang bước vào quán. Một vài bàn tay đưa tay lên vẫy chào hắn trong bóng tối. Chẳng cần biết là ai, Hùng đưa tay lên chào lại cho có lệ, rồi đi thẳng đến dãy ghế cao đặt dọc theo quầy hàng kéo ghế ngồi. Những người mang bệnh ghiền đi uống cà phê ở xứ Mỹ này: thật ra chẳng ai ghiền cà phê, họ ghiền ngồi quán thì đúng hơn. Mà nói họ ghiền mấy cô bán quán thì cũng không sai Hùng cũng vậy. Hắn chẳng cần phải ngồi xa xa mà chiêm ngưỡng. Mỗi lần vào quán là hắn tìm đến ngay mặt các cô mà ngồi. Vừa nhâm nhi ly cà phê vừa rửa mắt luôn thể. Hùng không chứa một cơ hội nào để mà chiêm ngưỡng tán tỉnh các cô. Hắn vẫn tự hào là mình "bô trai" kia mà. Mà cũng đúng thật, hắn đã để mất tới em nào thì đó em đó chạy thoát. Trước sau gì hắn cũng "phơ" được.

Thấy Hùng bước vào quán là các cô waitress tự động đưa mắt nhìn nhau mỉm cười. Quán Bụi Đời có được bốn cô waitress Loan, Thủy, Tuyết, Trâm đều đẹp. Và cô nào thì cũng được Hùng gọi chuyện tán tỉnh xa gần. Mà lạ một điều là các cô đều biết chuyện đó nhưng hầu như cả bốn cô, cô nào cũng có cảm tình nếu không muốn nói là mê hắn. Loan đứng bên trong quầy, chồm tới hỏi

-Anh Hùng uống gì?

Hùng không vội trả lời ngay. Hắn làm như suy nghĩ một lúc, trong khi cặp mắt điều hâu dấu sau cặp kính to bản nhìn hâu hâu vào hai gò ngực căng phồng của Loan. Loan nhướng mắt nhìn Hùng như để hỏi lại câu hỏi. Bây giờ Hùng mới chậm rãi nói:

-Cho anh 1 ly...rau má.

Loan ngạc nhiên nhìn Hùng hỏi lại:

-Rau má ?

-Ừa, sao em có vẻ ngạc nhiên vậy ?

-Em chưa hề thấy ai vào quán cà phê mà uống rau má bao giờ.

Trừ mấy đứa....con nít.

Hùng nhìn Loan cười thân mật, vừa bắt đầu tán:

-Ồ, tại hồng có vợ mà uống cà phê, tối về khó ngủ lắm.

Loan mở đề cho hắn:

-Ai biểu kén quá thì ráng chịu.

-Anh đâu có kén. Tại hồng ai chịu lấy anh chứ bộ

-Loan hồng có tin đâu. Cái tướng như anh mà ai nói hồng chịu lấy

Hùng khoát chỉ "cái tướng như anh" có nghĩa là tướng Hùng bảnh trai lắm. Chàng trả lời vừa đủ cho Loan nghe:

-Coi vậy chứ hồng phải vậy đâu em ọ. Hồng nghe người ta nói "xấu dâu thì tốt củ". Mà em khen anh tốt đây...Bởi vậy hồng

ai chịu lấy Loan đỡ mặt. Nàng không ngờ Hùng ăn nói bạo dạn như vậy. Mà tính Loan thì lại khoái những người "khẩu dân" như Hùng. Nàng chớp lại liền.

-Em...thấy mới tin

Đến lượt Hùng giật mình. Chàng không ngờ Loan chịu chơi như vậy Chàng gạ gẫm:

-Muốn gì thì khó, chứ muốn thấy thì dễ ợt

Loan liếc xéo Hùng một cái rồi cầm cốc pha cà phê. Loan năm nay tròn 25 tuổi. Nàng qua Mỹ theo diện con lai từ năm 1985. Loan chẳng biết cha mình là ai Nàng chỉ hiểu loáng thoáng là nàng được ra đời nhờ hậu quả của một cuộc hành quân của "Đế Quốc Mỹ" khi qua làng mẹ nàng ở. Sau ngày mất nước, nhờ chính sách nhân đạo của "Đế Quốc", nàng được mọi người trọng dụng vì là con lai Mẹ nàng nhất quyết không muốn bỏ nơi chôn nhau cắt rốn. Bà bán nàng cho một gia đình người Hoa cho họ được đi Mỹ, để nhận vốn vẹn cómấy chục cây

vàng. Qua đến Mỹ, gia đình cha mẹ nuôi người Hoa này cho thêm Loan 100 đô nữa rồi coi như xong chuyện đường ai nấy đi. Xứ lạ quê người, Loan biết mình có nhan sắc. Làm gì thì...uổng quá. Nàng quyết định xin đi làm waitress, vừa đỡ khổ tấm thân vừa được dịp ăn diện đẹp, lại có cơ hội kiếm chồng giàu Đàn ông đến với Loan không ít. Nhưng đa số những kẻ có tiền có sự nghiệp thì đều đã có vợ Loan chỉ có thể "bồ lẻ" với họ một hai phát để bắt địa chủ chút đỉnh. Khi thì cái áo, khi đôi giày, lật vật thế thôi và rồi nàng tình cờ gặp Hùng Bô nơi quán. Chẳng biết hắn làm cái giống gì mà áo quần lúc nào cũng láng bóng, tiền xài không tiếc tay Nếu hắn là dân "bu di nét" hoặc chủ cả thì cũng đi chơi có lúc thôi, còn để thì giờ mà làm việc nữa chứ. Đàng này hắn ngồi quán suốt ngày suốt đêm, chẳng thấy làm lụng gì cả. Cuối cùng Loan suy luận hắn là con nhà giàu Như vậy có nghĩa là Loan nhào vô, coi như chuột sa hủ nếp, bảo đảm ấm no muôn đời Liếc thấy không ai để ý. Hùng Bô chồm đầu tới nói nhỏ vào tai Loan:

-Tối nay anh đưa em về nhé ?

Loan nháy Hùng một cái rồi ấp úng:

-Em...sợ...

-Sợ cái gì ? Có gì đâu mà sợ ?

-Em sợ..vợ anh đánh ghen.

Hùng phân bua líu cả lưỡi:

-Anh làm gì có vợ Nếu có vợ thì đâu có ngồi đây suốt ngày để ngắm em.

Loan đưa đẩy một câu làm Hùng mừng quýnh:

-Em về...trễ lắm à. Mười một giờ quán mới đóng cửa. Anh có chờ được không ?

-Chờ em thì...suốt đời cũng chờ được mà.

Cái "điu" như vậy là coi như xong. Hùng bình thản ngồi uống nước như một kẻ vô tư lự nhất trên đời Trong đầu chàng vẽ lên bao nhiêu là kế hoạch để "thịt" Loan đêm nay Nhìn thấy Loan bước ra cửa, Hùng bật đèn làm hiệu cho Loan thấy rồi đề máy sẵn sàng. Loan tự động mở cửa bước vào xe Cánh cửa vừa đóng lại Hùng đã sang số vọt đi ngay chàng không muốn cho ai nhìn thấy cảnh đó. Nhất là Thủy, người mà Hùng để mắt tới

-Em đi với anh kiếm cái gì ăn rồi về ngủ nhé ?

Loan ngại ngần:

-Thôi, em ngại vào mấy tiệm Việt Nam lắm.

Thật tâm thì Loan ngại vào nhà hàng Việt Nam cũng đúng thôi Thứ nhất là sợ đánh lộn. Sau nữa là nàng sợ đụng mấy anh kép hờ mà nàng vẫn lén lút "đi đêm" với họ

-Vậy tại mình lại nhà hàng Mỹ, khỏi ai dòm ngó.

Không đợi Loan trả lời Hùng phóng xe thẳng lại một nhà hàng bán 24/24. Hai người gọi hai cái Beefsteak. Hùng kêu thêm hai ly rượu mạnh. Kinh nghiệm cho Hùng biết rượu dễ làm cho người nhút nhát nhất cũng trở thành bạo dạn. Mà người đã bạo thì dễ trở thành...liều. Vừa ăn, Hùng vừa khéo léo điều tra về Loan.

-Em vẫn ở với bố mẹ chứ ?

-Không. Em chẳng có thân nhân nào ở xứ Mỹ này cả.

Hùng thấy...vô mánh. chàng hỏi tiếp:

-Vậy hiện giờ..em sống với ai ?

-Em share phòng ở nhà một người quen.

Bao nhiêu lo ngại của Hùng tan biến hết. Tội gì không bắt cóc con bé này đêm nay chàng thăm dò thêm:

-Vậy em về khuya có sợ họ nói không ?

-Làm gì sợ. Họ có là gì của mình đâu mà sợ Chỉ ngại là về khuya quá, tắm rửa gây ồn ào họ khó ngủ thôi Hùng bắt đầu trở giọng đều:

-Nếu ngại phiền người ta thì...sáng về luôn cho nó tiện.

Loan nguýt Hùng một cái rồi nói:

-Còn lâu, mam lắm.

Hùng cười thầm. Chàng đã biết tẩy tủy con gái quá rồi Hề mà nói tới là bảo "còn lâu". Nhưng thật ra thì...hì hì hì. chàng xoắn cái giọng nham nhở.:

-Hồng có lâu đâu, một chút là có liền hà.

Loan đưa tay véo Hùng một cái thật mạnh làm anh chàng nhảy nhồm lên. chàng hăm dọa:

-Một chút nữa cho em chết.

Loan cong cớn:

-Làm cái gì mà chết ?

-Sống quá chết chớ cái gì.

Loan đưa tay bịt miệng để khỏi cười ré lên. Nàng khoái cái vụng đó lắm. Chưa chi mà Loan đã tưởng tượng cái hàm râu kẽm của Hùng mà cạ vào mép lồn nàng thì chắc là...Loan bần thần cả người. Nàng chỉ mong bữa ăn kết thúc thật nhanh.

Từ lúc Hùng bước vào quán cà phê là Thủy bắt đầu chú ý tới hắn. Thủy vẫn giả bộ làm việc bình thường. Nhưng nhất cử nhất động của Hùng đều không qua mắt được Thủy. Điều đó cũng chẳng có gì lạ. Chẳng qua là vì Thủy mê Hùng từ lâu. Từ ngày hai vợ chồng Thủy quyết định ly dị cách đây một năm. Thủy vẫn ở vậy. Nàng có phần chán dần ông từ ngày ấy. Hai vợ chồng nào sang Mỹ đã được trên 6 năm. Xứ lạ quê người, hai vợ chồng bàn với nhau:

-Ở xứ này mà không đi học, không có bằng cấp là coi như không làm được gì.

Sơn, chồng nàng gợi ý:

-Bây giờ một trong hai người phải đi làm để lo cho người kia ăn học. Chừng nào người này ra trường đi làm rồi thì người kia đi học.

Thủy tình nguyện:

-Anh là đàn ông, lanh lợi hơn em. Để em đi làm cho anh đi học. Dù sao anh cũng học nhanh hơn em.

Cả hai đều đồng ý. Sơn tiếp tục đến trường. Thủy phải lo lẩn lóc làm đủ thứ việc để lo cho chồng. Thời gian thấm thoát mà đã 4 năm. Sơn ra trường với mảnh bằng kỹ sư chàng lại may mắn tìm được việc làm tốt, lương tương đối cao. Kể từ ngày đó, Sơn thường bận bịu với công việc ở sở. Nay họp, mai hành, một party Thủy cũng đã theo Sơn đi dự vài bữa tiệc ở sở. Nàng thấy mình quê mùa, lạc lõng hẳn. Sơn giờ đã là một kỹ sư, đang giữ một vai trò trọng yếu trong hãng. Chung quanh chàng, bạn bè đều là người có địa vị, chức phận, ăn sang, mặc đẹp. Còn Thủy thì vẫn là một người quê mùa. Ngày hai buổi đi dọn bàn cho khách kiếm tiền "tip".

Tình chồng vợ mỗi ngày một lạnh nhạt. Thủy hết muốn đi đâu với chồng. Nàng mặc cảm với chính bản thân mình. Rồi việc gì đến thì đã đến. Sơn lén lút với một người đồng nghiệp ở sở. Vô tình Thủy bắt gặp. Rồi sau một buổi gây gỗ, hai người đồng ý ly dị. Sơn lấy vợ khác. Thủy vẫn tiếp tục nghề bồi bàn, bưng nước. Trái tim Thủy tưởng đã nguội lạnh thì tình cờ

nàng gặp được Hùng. Một gã thanh niên hào hoa, lịch sự, ăn nói duyên dáng. Hùng cũng không ngờ là chính chàng đã hâm nóng lại trái tim của Thủy. Trong quán Thủy chỉ thân với Tuyết. Nàng vẫn thường tâm sự với Tuyết trong những buổi trưa vắng khách. Vì thế, Tuyết chẳng những quý mến Thủy mà nàng còn muốn Thủy trở thành chị dâu của nàng. Tuyết mồ

coi cả cha lẫn mẹ. Chỉ còn một người anh ruột hiện đang ở chung và hai cháu gái. Năm năm về trước, Tuyết cùng anh Bạch, anh nàng tổ chức vượt biên. Anh Bạch mang theo vợ và hai con đi tìm tự do. Sau 15 ngày lênh đênh trên biển, chị Bạch yếu sức, lại không có lương thực, nước uống nên đã qua đời. Chính tay nàng và anh đã gạt nước mắt mà thả chị xuống biển. Đến Mỹ hai anh em dùm bọc lẫn nhau. Ngoài những lúc buồn bán. Tuyết phụ chăm sóc hai đứa cháu gái giúp anh. Riêng Bạch, sau một thời gian đau đớn vì người vợ đã chết thảm trên đường, chàng sống một cách trầm lặng, kiêu gà trống nuôi con. Chàng chưa dám nghĩ đến chuyện chấp nối. Nhưng chính Tuyết lại thúc dục chàng. Tuyết thương hại hoàn cảnh của Thủy vì cùng là con gái với nhau. Nàng muốn Thủy xấp vô với Bạch để hai người nương tựa với nhau nơi xứ người. Tuyết vẫn thường nói với anh:

-Em thấy Thủy cũng hiền lành, dễ thương. Nếu chị ấy mà về đây nữa thì nhà mình cũng đỡ cô quạnh. Anh thấy sao ?

Bạch thực tế hơn, chàng nói thẳng.

-Đâu có ai dại gì nhào vô một thằng chẳng có công danh sự nghiệp, lại mang hai cục nợ như anh đâu.

-Em thấy chị Thủy cũng đã một lần dang dở. Chỉ Thủy cũng chẳng mơ ước gì cao sang đâu. Anh cứ thử xem sao.

Nghe Tuyết nói vậy, Bạch cũng khoái trong bụng. Nhưng còn sợ Thủy từ chối nên chàng chỉ đẩy đưa.

-Ờ thì để có dịp tìm hiểu thử xem sao.

Thế rồi Tuyết cứ âm thầm mà tìm cách cấp cho hai người dính với nhau.

Lúc quán cà phê đóng cửa, Loan vừa bước ra thì Tuyết và Thủy cũng nổi gót theo sau. Hai người trông thấy rõ cảnh Loan leo

lên xe của Hùng. Thủy cảm thấy trời đất như đảo lộn. Thần tượng Hùng của nàng đã đeo theo một hình bóng khác. Nàng cố giữ vẻ bình tĩnh mà nghe chết điếng trong lòng. Thấy cơ hội đã đến. Tuyết chụp ngay lấy nàng nói nhỏ vào tai Thủy

-Thủy để ý làm gì cái thứ đó. Đàn ông mà, đứa nào cho nó thì nó hưởng. Ngu gì mà từ chối!

Thủy gượng gạo đánh chính mà giọng nàng run run:

-Không. Thì mình cũng đâu có nghĩ gì đâu! Hấn muốn đi với ai thì đi mặc mớ gì đến mình.

Tuyết như hiểu được ý nghĩ của Thủy lúc này nàng đề nghị:

-Nếu Thủy cảm thấy buồn thì về nhà mình đi! Lôi anh Bạch dậy uống bia, nói dóc chơi cho vui!

Thủy đang tan nát cõi lòng. Nàng biết là đêm nay có về nhà chắc nàng cũng chỉ nằm vùi mà khóc chờ ngủ nghê gì được. Nghe Tuyết đề nghị, Thủy như người sắp chết đuối mà nắm được cái phao! Nàng hưởng ứng ngay!

-Đồng ý. Tội mình say một bữa đi rồi tới đâu thì tới.

Hai người lên xe. Trước khi về nhà, Tuyết ghé ngang tiệm Liquor xách một thùng bia 24 lon bỏ lên xe.

Đưa Loan về đến nhà. Hùng vào pha nước sẵn sàng cho Loan tắm. Chàng sẵn sóc Loan như một chú rể lo cho cô dâu trong đêm động phòng. Nằm lại một mình trong phòng, Hùng bật tivi coi đài Cable Cinema. Một đài chuyên chiếu phim "đô vật" trên giường. Mắt Hùng nhìn vào cảnh đôi nam nữ đang khỏa thân đùa giỡn trên màn ảnh, mà đầu chàng thì gỏi trợn nơi phòng tắm. Cánh cửa phòng tắm mở ra Loan đã tắm xong, nàng bước ra, trên người vẫn vẹn chỉ có chiếc khăn tắm ngắn củn cởn che vừa đủ từ hai núm vú trở xuống khỏi hông. Hùng ngáy mắt nhìn. Chàng chép lưỡi bảo Loan:

-Biết như vậy, hồi trước anh mua khăn tắm ngắn hơn một chút.

Loan cười rúc rích như chuột. Nàng đi thẳng lại tắm gương đứng chải tóc. Hùng tiếc nuối nhìn Loan một chút trước khi bước vào phòng tắm. Chàng biết là cả hai cần phải sạch sẽ trước khi "tác chiến". Trong cái bồn tắm mà Loan vừa mới dùng còn vương lại một hai sợi lông đen muốt, quăn xoắn lại làm Hùng càng nôn nóng. Chàng mở nước ào ào, vừa tắm vừa tưởng tượng đến cái giây phút thần tiên mà chàng sắp được hưởng. Hùng tắm vội vã, qua loa rồi tắt nước. Lúc trở ra Hùng thấy Loan ngồi tựa trên chiếc giường. Hai chân nàng duỗi dài. Chiếc mền mỏng được Loan phủ từ dưới chân lên đến ngực. Chiếc khăn tắm khi này được vắt cẩn thận trên thành ghế, chứng tỏ là bên dưới chiếc mền Loan chẳng còn một mảnh vải nào trên người cả. Hùng chỉ cần nhìn gương mặt đỏ ửng của Loan, cặp mắt lơ đãng thất thần là Hùng đủ biết trên màn ảnh đang có những gì rồi! Chàng bước tới tủ lạnh nơi góc phòng rót một ly rượu, loại trái cây đem đến cho Loan. Nàng cầm lấy nốc một hơi gọn băng. Loan thường ít khi uống rượu. Nhưng nàng có thói quen đi với gã đàn ông nào lần đầu nào cũng đều uống rượu. Men rượu làm cho Loan bớt ngượng ngùng hơn, gợi hứng hơn. Và nếu có ai biết được hỏi nàng, thì nàng đổ thừa là "tại bữa đó say, có biết gì đâu".

Hùng đến ngồi bên cạnh Loan, chàng hoil nàng. như một người chồng hỏi vợ:

-Cưng có thích xem loại phim này không?

Loan vừa bẽn lẽn vừa trả lời hàng đôi:

-Không thích, nhưng coi thì coi!

-Anh thì...thích lắm. Coi để rút thêm kinh nghiệm.

Loan hỏi lại giọng dĩ hòa:

-Vậy bây giờ anh đã có kinh nghiệm chưa?

-Kinh nghiệm...đầy quần.

Loan cười ré lên. Nàng lặp lại câu nói hồi chiều: "Đâu, đưa coi! Thấy mới tin!" Vừa nói Loan vừa nhào tới kéo tuột chiếc quần lót Hùng xuống.

Nhìn con cu to tướng của Hùng đang chống ngược lên. Loan cười như nắc nẻ rồi trịnh trọng cầm bằng hai tay, kê môi xuống hôn nó như một báu vật của thượng đế ban cho Hùng nằm ngửa người ra giường. Đầu chàng được kê cao bằng chiếc gối ôm, nhìn xuống. Loan hoàn toàn không có một mảnh vải che người. Gương mặt Loan thật đẹp dù không một chút son phấn. Bộ ngực to nở nang trắng hồng khêu gợi. Loan quỳ gối, mọp đầu hôn hít cu Hùng một cách say sưa. Tư thế này làm cặp mông Loan chống ngược lên. Nhìn phát tức..đái. Phải công nhận một điều là những con gái lai như Loan đa số đều đẹp, khêu gợi chỉ nội cặp mắt đa tình, với hai hàng lông mi cong vút, sóng mũi dọc dừa, môi trái tim, cằm chẻ, ngực bự, eo thon, chân dài, lông rậm... chỉ cần bấy nhiêu đó làm đám thanh niên đủ đi tắm thay quần rồi chưa kể đến chuyện những kẻ hai giòong máu như Loan, 100 người thì có đến 101 người có máu dâm. Hùng thấy Loan cũng vậy! Người nàng chồm chồm nhẩy qua nhẩy lại bên người Hùng. Vừa dùng tay vọc vọc lớp da qui đầu, vừa cắn, vừa hôn vừa bú, vừa liếm trong khi miệng nàng gù gù như một con chó đang đùa giỡn với một khúc xương. Hùng Bô lúc đầu cảm thấy nhột. Nhưng một hồi thì hấn thấy sướng. Chàng nằm dạng chân, sãi tay hưởng thụ. Để mặc khúc gân cho Loan muốn làm gì thì làm. Hùng rất tự tin trong vấn đề tình dục. chưa có bà nào, cô nào chịu nổi hấn một đêm. Chẳng biết là ngày xưa hấn có học "Yoga" hay học "Thiền" gì không mà hấn có thể kiềm chế giữ không cho xuất tinh cho đến khi nào hấn muốn. Nhìn Loan đang vất vả, vật lộn với con cu cương cứng của chàng. Hùng hỏi:

-Mệt chưa em ?

Đôi môi mọng đỏ của Loan đang ngậm trọn cái đầu khất của Hùng trong miệng. Làm sao nàng trả lời được. Loan vừa ngậm cu vừa lắc đầu, làm chàng không nhìn được cười. Hùng vật Loan xuống nói:

-Bây giờ tới phiên anh.

Vừa nói xong, Hùng bắt đầu cho hai bàn tay điêu luyện của mình xoa khắp vùng thân thể Loan. Gương mặt Loan đã đỏ rực lên như say rượu. Máu chảy mạnh hai bên thái dương. Mắt nàng nhắm nghiền trong khi hai hàm răng lại mở ra, cho thấy là nàng đang phê dữ tợn lắm. Mười ngón tay Hùng như có một làn điện nhẹ, đụng đến đâu người Loan nổi gai ốc đến đó. Người nàng uốn éo liên tục. Đã nói là Loan có máu dâm trong người vì vậy mà Hùng chỉ cần vuốt lên vuốt xuống một, hai cái là khí từ trong lồn nàng đã ứa ra mép nhể nhại Loan không chịu nổi nữa. Nàng nắm tóc Hùng kéo ghệt đầu chàng xuống giữa háng, đồng thời mông nàng nảy ngược lên. Giờ phút này chỉ nghe tiếng thở đứt quãng của hai người và tiếng "chóc chách" như chó đang liếm đĩa, tiếng "rôn rột" như cô hồn húp cháo lá đa, tiếng rên xiết như có người đang bị bóp cổ. Và thỉnh thoảng tiếng Loan rú lên y như Tazan về rừng.

Mối tình chớp nhoáng của Loan và Hùng kéo dài được đúng ba ngày thì Loan khám phá ra một điều quan trọng. Hùng chẳng phải là con nhà giàu gì. Suốt ngày hẩn ăn diện đi ngồi quán chẳng qua là để kiếm mối áp phe thôi. Giữa cái lúc trong cộng đồng người Việt đang có cơn sốt dụng cụ. Dụng cụ thật có, dụng cụ giả có. Hùng lăng xăng với công việc dẫn mối nên cũng có rủng rỉnh chút tiền còm. Cứ ai gặp tai nạn gì là Hùng đến gạ gẫm dẫn đi luật sư, bác sĩ và hẩn hưởng được tiền cò do bên văn phòng luật sư hay bác sĩ chia cho. Cơn sốt rồi từ từ cũng lắng dịu. Những vụ dàn cảnh dụng cụ cũng giảm dần, sau khi một số luật sư, bác sĩ bị rút bằng hành nghề. Và giai đoạn này là giai đoạn khó khăn nhất của Hùng Bô. Bằng chứng là mới lần thứ ba đến tìm Hùng. Loan đã thấy cửa phòng Hùng khóa chặt. Nàng ngạc nhiên vô cùng. Chẳng biết Hùng đi đâu bất ngờ như vậy. Vì chính Hùng mới vừa phone kêu Loan đến đây mà. Loan vừa quay lưng đi thì gặp ba người đàn ông có đàn bà có chặn nàng lại hỏi:

- Cái thằng khốn nạn đó trốn nữa rồi phải không cô?

Loan ngạc nhiên hỏi lại:

- Xin lỗi. Ai ạ?

- Thì cái thằng Hùng Bô Hùng bỏ gì đó. Nó thiếu nợ tui rồi trốn luôn. Tui tui phải đến đây canh. Cô cũng vậy hả

- Dạ không ... Tôi đến đây để gặp anh để bàn chuyện làm ăn.

Loan nói trở đi như vậy. Những người kia tưởng thiệt, lật đặt khuyên nàng.

- Đừng, đừng cô ơi. Hết chuyện rồi sao mà làm ăn với cái thằng điếm đó. Nó chuyên môn mượn tiền của người này, giết tiền người kia.

Một người này giờ vẫn im lặng bây giờ mới xen vô câu chuyện:

- Có như vậy mới đi gạt được người ta chứ.

Loan lí nhí cảm ơn rồi bỏ đi một nước. Nàng đến với Hùng chẳng qua là vì tiền. Giờ đã biết hẩn hổng có tiền thì nàng còn đến làm gì nữa. Loan cũng đồng ý là Hùng chơi sướng thật. Nhưng nghĩ chơi với hẩn thì đi chơi với người khác. Trên đời này đâu phải chỉ có hẩn mới có ... cu đâu.

Từ sau hôm đó, Hùng Bô thấy Loan lạnh nhạt với hẩn một cách rõ rệt. Nàng không còn sẵn đón hỏi han, liếc mắt đưa tình với hẩn như trước nữa. Thậm chí Loan còn làm bộ như không nhìn thấy hẩn mỗi lần chàng bước vào quán. Hùng cũng chẳng cần thắc mắc. Thật ra thì dù Loan không né hẩn thì hẩn cũng né Loan. Bản tính của Hùng là lúc nào cũng thích mới lạ. Mỗi em Hùng chỉ cần chơi hai ba phát là đủ rồi. Còn phải để dạn mà bắn những con nhạn khác nữa. Hùng nhớ lại cái đêm cuối cùng Loan ngủ lại với hẩn. Hùng thiếu điều lên hết nổi. Một phần vì Loan dâm quá, cứ bắt Hùng chơi hết kiểu này đến kiểu nọ. Hể Hùng mệt quá xỉu xuống là Loan lại bú cho chàng lên lại để bắt Hùng chơi nữa. Đến gần sáng thì Hùng hổng còn một giọt khí làm thuốc. Mỗi lần chàng bắn ra, không nghe tiếng nổ mà chỉ nghe "xạch" một tiếng như bắn súng hơi. Còn dạn đâu nữa mà nổ.

Thủy vừa bước vào quán thì đã thấy Hùng ngồi đó từ lúc nào. Nàng làm lơ coi như không thấy. Cái chuyện Hùng đi đêm với Loan vẫn còn làm nàng ầm ứ. Thủy vào đứng trong quầy xoay lưng lại phía Hùng, làm bộ xếp lại ly tách. Hùng đã có chủ tâm, chờ lúc Thủy quay người ra. Hùng hỏi với vẻ thân mật:

- Sao trông Thủy có vẻ bơ phờ vậy. Có chuyện gì không?

Dù đang giận Hùng cảnh hông, nhưng nghe Hùng hỏi với giọng ngọt ngào như vậy, Thủy không thể không trả lời được.

Nàng nói với giọng nghiêm trang:

- Cám ơn anh, Thủy cũng bình thường thôi

Nàng muốn chứng tỏ cho Hùng biết là nàng chẳng quan tâm gì đến chuyện Hùng đi chơi với Loan. Có nghĩa là giữa hai người chẳng có chuyện gì để nói. Nhưng Hùng đâu có buông tha cho con mồi. Chàng tiếp đón:

- Anh thấy Thủy có vẻ hơi ốm nên có mua cho Thủy một ít thuốc bổ. Vừa nói Hùng đưa ra một hộp thuốc linh kinh đủ thứ. Chàng ân cần chỉ dẫn: Loại thuốc này Thủy uống vô mỗi buổi sáng hai viên trước bữa ăn, loại kia Thủy uống trước khi đi ngủ, còn loại này là loại bổ máu và giúp sáng mắt. Thủy nên uống. Đối với một người quan tâm, lo lắng cho nàng đến như vậy. Thủy đâu thể nào tiếp tục lạnh nhạt nữa. Nàng chớp chớp mắt cảm động, lí nhí cảm ơn Hùng. Hùng Bỏ chơi thêm một đòn tâm lý nữa:

- Hôm nay anh bận nhiều việc, chỉ ghé đưa thuốc cho em rồi anh phải đi. Thôi, để bữa khác gặp lại nhé, bye em. Nói xong Hùng để lại tiền nước trên quầy rồi quay lưng ra đi. Thủy bỡ ngỡ nhìn theo lòng vừa cảm động vừa tiếc nuối. Cả ngày hôm sau, Thủy vừa bán vừa mong ngóng bóng dáng chàng. Nhưng đến trưa vẫn chưa thấy Hùng ra. Thủy bồn chồn nóng ruột tự nghĩ: "Hay là Hùng gặp chuyện gì? Hay là Hùng giận mình vì thái độ lạnh nhạt đối với anh?" Rồi tự bênh vực cho Hùng: "Biết đâu hôm đó Loan nhờ Hùng đưa về nhà giùm mà mình nghi oan cho Hùng. Nếu đã có gì với nhau thì sao Hùng lại dám công khai lo lắng cho mình trước mặt mọi người? Nếu đã có gì sao thấy Hùng nói chuyện với mình mà Loan vẫn tỉnh bơ như vậy?". Hình bóng Hùng với hộp thuốc trên tay cứ lớn vồn trong đầu Thủy. Mãi đến tối mới thấy Hùng vào Thủy nhanh nhẹn bước tới hỏi:

- Anh Hùng uống gì?

- Cho anh 1 ly sinh tố bơ. Hùng đáp.

Thủy chưa chịu đi ngay, Nàng nấn ná lại đó để hỏi thăm Hùng một câu

- Sao hôm nay anh đến trễ thế.

Nghe Thủy hỏi, Hùng biết ngay là chàng đã đi 1/3 đoạn đường rồi. Chàng bịa chuyện:

- Anh bận ít công việc. Nhưng cũng ráng ghé qua để xem ... Thủy đỡ chưa?

Thủy cười duyên đáp:

- Chưa. Cái bệnh muốn chồng khó trị lắm anh ơi.

Hùng bạo dạn hơn, tiếp lời nàng.

- Anh nghĩ là anh trị được đó Thủy.

- Chắc là anh trị ... Nhiều người lắm rồi phải hôn?

- Không. Thủy là người bệnh đầu tiên đó.

Thủy cười sung sướng. Nàng bước vô trong làm ly bơ mang ra cho Hùng. Bao nhiêu hờn giận, oán ghét. Thủy đều quên hết. Mà đối với một gã thanh niên đẹp trai, ăn nói có duyên như Hùng. Thủy làm sao ghét được. Nhất là chàng chưa bao giờ có lỗi với nàng. Hùng hớp một miếng xong rồi hỏi Thủy:

- Thủy có bỏ gì trong đây không?

- Thì chỉ có đường thôi chứ có gì đâu. Mà sao anh hỏi như vậy?

- Tại anh tưởng Thủy có bỏ bùa mê gì mà sao vừa uống vô đã thấy ...

- Anh thấy cái gì?

- Thấy Thủy đẹp hẳn ra

Thủy háy Hùng một cái, chơi chàng lại một câu

- Câu này anh nói trơn tru dễ sợ. Chắc anh nói với nhiều người rồi phải hôn?

- Không đâu Anh chỉ nói với người nào anh ... yêu thôi

Thủy vừa ngượng ngùng vừa hãnh diện. Từ ngày biết Hùng cho đến nay, nàng chẳng chờ đợi để nghe câu này hay sao?

Nàng bối rối nói một câu vô thưởng vô phạt:

- Anh .. quỉ sứ lắm nghe.

Hùng thấy khỏe trong bụng. Chàng tấn công luôn:

- Anh chờ Thủy về.... tụi mình đi ăn nhé?

Thủy hơi ngáp ngừng:

- Em .. ít ăn đêm lắm.

- Thủy phải ăn để lại sức chứ. Con gái ốm quá coi xấu lắm. Ăn một chút thôi cũng được.

- Nhưng mà .. em hông đói

- Thủy hông đói nhưng anh đói. Chiu anh một bữa không được hay sao?

Thủy bối rối - Nàng nghĩ - Hùng đã quan tâm lo lắng đến nàng từng chút. Hôm nay Hùng mời đi ăn mà từ chối thì .. kỳ quá. Mà nhận lời đi thì càng kỳ hơn. Từ trước đến giờ nàng vẫn quá giang xe Tuyết. Nhất là giữa lúc này Thủy và Bạch, anh Tuyết vừa mới "chị" nhau mấy hôm trước. Nàng tìm cách thoát thác.

- Thôi để hôm khác đi - Đi như vậy, Tuyết nó biết, nó coi thường em.

Hùng suy nghĩ thật nhanh. Hắn gỡ rối cho nàng ngay

- Thôi như vậy. Em cứ đi về với Tuyết như mọi ngày. Anh sẽ chạy theo đằng sau. Đợi Tuyết đi rồi hai đứa mình đi ăn.

Thủy thấy nhẹ trong lòng. Nàng đáp:

- Ừ .. cũng được.

Ngồi trên xe mà Thủy cứ liếc chừng kính hậu. Nàng sợ Hùng theo không kịp. Thủy nhắc chừng Tuyết:

- Chạy chậm chậm. Có gì gấp gấp đâu mà bỏ chạy nhanh dữ vậy.

Tuyết ngạc nhiên nhìn Thủy:

- Ừa, Tuyết cũng chạy như mọi bữa mà. Có gì đâu mà Thủy có vẻ nhát vậy?

Thủy bắt theo câu nói của bạn. Nàng bảo:

- Ở tại mới xem tivi thấy ban đêm đường vắng nhiều người chạy ẩu nên mình sợ tai nạn.

Tuyết cứ nghĩ là Thủy và anh mình vừa mới tìm được tình yêu nên trêu Thủy:

- Cha, lúc này Thủy có vẻ yêu đời dữ nha. Bày đặt ... sợ chết nữa.

Thủy cười như xác nhận lời Tuyết là đúng. Nhưng thật ra nàng chỉ yêu đời là vì vẫn còn thấy xe Hùng ở sau. Đến trước cửa nhà, Thủy xuống xe, nói "good night" với Tuyết rồi vội vã vào nhà như sợ Tuyết để ý. Chờ xe Tuyết đi xa, Thủy mới trở ra mở cửa thì đã thấy Hùng đứng đó tự bao giờ. Hùng tỉnh bơ bước vào phòng Thủy, nói một cách tự nhiên:

- Nhà em có... mì gói hay cái gì ăn đỡ không? Đến đây anh hết muốn đi nữa.

Trong bụng Thủy cũng chẳng muốn đi ra ngoài giờ này nên nàng bảo:

- Vậy anh chờ một tí, em ra bếp nấu. Ăn ở nhà cho vui

Không đợi Hùng trả lời, Thủy mở cánh cửa nhỏ bên cạnh restroom đi lên nhà bếp. Thủy vừa nấu nước sôi vừa nhớ đến chuyện xảy ra cách đây mấy hôm. Thủy và Bạch đã...

Từ ngày nàng và chồng ly dị nhau cho đến nay đã hơn 1 năm. Có nghĩa là hơn 365 ngày, đó là cả một thời gian dài đằng đẳng cho một người đàn bà trẻ như nàng. Ba trăm sáu mươi lăm ngày hồng có... "đồ chơi". Ba trăm sáu mươi lăm ngày đêm nằm phoir chìm mà khóc vì buồn tủi vì thiếu "đồ chơi". Thủy cảm thấy rõ một điều là nàng không thể sống thiếu một người đàn ông bên cạnh. Thủy vẫn mơ ước, khát khao một lần ái ân bốc lửa để đền bù lại khoảng thời gian trước. Vậy rồi nàng gặp Bạch. Một gã đàn ông hiền lành, nhưng chẳng làm nên "nước nôi" cái mẹ gì hết. Càng nhớ tới, Thủy càng thêm tức.

Ăn uống no nê xong. Hùng lại kiểm chuyện hỏi Thủy:

- Nhà em có phim gì coi không em?

- Em đi suốt ngày đâu có thì giờ nên em hồng có xem phim.

- Thôi, để anh kiểm đài nào có phim hay mình coi.

Hùng vừa cầm cái remote control đổi đài liên tục. Chàng coi như cái chuyện nửa đêm mà ở lại nhà Thủy để coi phim là chuyện bình thường. Chẳng cần phải hỏi ý nàng. May mắn cho Hùng tìm được một phim ghê rợn vừa bắt đầu. Loại phim về ma cà rồng trên băng tầng của một đài Cable TV. Hùng tỉnh bơ ngồi dựa dài trên giường, với tay tắt đèn xong mới nói với Thủy:

-Coi phim ma phải tắt hết đèn coi mới đã.

Cuốn phim mở màn bằng một cảnh thật rùng rợn và cũng thật hấp dẫn. Một đôi nhân tình trẻ đẹp đang oằn oại với nhau trên giường. Hai người không một mảnh vải che thân. Giữa lúc cô gái đang lim dim, tận hưởng khoái lạc thì mất gã thanh niên rực đỏ. Hai răng nanh chìa ra thật dài ghim vào cổ cô gái. Thủy nhìn thấy hình ảnh hai người đang ân ái mà nước bọt dâng lên. Bỗng thấy gã thanh niên lộ nguyên hình thành quỷ hút máu. Nàng thét lên một tiếng, co rúm người lại sợ hãi. Không bỏ lỡ cơ hội Hùng ôm lấy nàng, nằm đè lên như...che chở. Thủy nghe rạo rức cả người khi hai thân thể áp chặt lấy nhau. Nhất là thân thể cường tráng của một người mà Thủy xem như thần tượng. Khác với Bạch, Hùng cứ ôm lấy Thủy mà vuốt ve, nâng niu Thủy như một báu vật. Nụ hôn của Hùng cũng nhẹ nhàng, gây cho Thủy một cảm giác dễ mê. Hùng vẫn tự hào là một tay bách chiến bách thắng trên tình trường.

Một con cáo già trong vấn đề ân ái cũng có phần đúng. Hắn không vội vội, không hấp tấp, cứ thông thả từng bước mà đưa Thủy vào mê hồn trận. Đôi tay Hùng cứ len lỏi khắp hang cùng ngõ hẻm trên người Thủy mà vuốt ve. Cái giòng đàn bà đã qua một đời chồng, đã có ít

nhiều kinh nghiệm về đàn ông thì Hùng đã rành quá cỡ. Khi họ không thích , không cho chơi thì đành chịu nhưng họ đã thích rồi thì mọi sự rất dễ dàng. Thủy cứ tự động đưa tay lên cởi áo ngoài, áo trong, khoe bộ ngực căn phòng đầy nhựa sống trước mắt Hùng như mời mọc. Nhưng Hùng không như Bạch, Chàng cứ từ từ, từ từ một cách không thể nào từ từ hơn nữa. Chàng chỉ đưa môi hôn nhẹ nhàng, nhẹ như một sợi lông hồng rơi xuống ngực Thủy cũng đủ làm nàng muốn điên lên được. Hùng tuyệt đối không đụng đến đầu vú Thủy. Chàng muốn để cho nàng "ngứa". Càng ngứa càng tốt để khi chàng gãi nàng mới diến người. Hùng cứ hôn vòng vòng khắp ngực nàng. Chàng chọc cho Thủy thêm khát đến mức độ nóng sốt cả người. Khi môi nàng khô, mất đại hân đi chàng mới chịu le lưỡi khều nhẹ đầu vú Thủy một cái. Chỉ cần bấy nhiêu đó thôi

mà Thủy đã rít lên một cách sung sướng. Người nàng run lên bần bật, tự động dùng hai chân chồi chồi để tuột hẳn chiếc quần rạ. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Chàng lại làm bộ lơ đi ba cái điểm nóng nhất trên người Thủy. Đợi nàng sắp sửa khóc thét lên vì ...sướng. Hùng mới chịu đựng đến khu tam giác sắt bên dưới. Chiếc lưới thật thò như chiếc lưới rần của Hùng cứ liếm vòng vòng hai bên mép lồn Thủy làm nàng cứ vận mình mẩy, miệng rên hừ hự như đang "lâm trọng bệnh". Giữa lúc bất ngờ nhất, Hùng ban cho nàng một ân huệ bằng cách dùng đầu lưỡi mềm mại của mình mà liếm ngay mồng đóc Thủy một phát. Người Thủy giật bắn lên như bị điện giật. Nàng điên lên vì sướng. Thủy về rên vừa la lên như một con mẹ đại:

-Ồi ...ối, anh ợi..chết em anh ợi..

Hùng nghĩ trong đầu:

"Chết thế nào được, cùng lắm là..đứt dây nứng thôi chứ làm gì mà chết"

Chàng lại tiếp tục cái màn liếm láp vòng ngoài. Lâu lâu, lại chọt lưỡi vào hột le Thủy một cái. Thủy không thể nào chịu nổi được nữa. Mặt nàng đỏ rực lên như say rượu. Hơi thở đứt quãng. phì phò như sắp chết. Cả người nàng run lên bần bật như người bị động kinh. Nàng đành phải van xin Hùng. Hùng ợi, đứt vô lồn em đi anh. Em hết chịu nổi rồi. Đến với em đi anh..Hùng. Thấy đã đủ, Hùng mới ngồi thu lu giữa đôi chân dang rộng chờ đợi của Thủy, Thủy tưởng đâu là Hùng sẽ dứt cặc vào lồn nàng cho nàng sướng. Nhưng không, Hùng cảm con cặc cứng cứng của chàng mà kéo rê lên mu lồn cương cứng lên của Thủy. Từ trên mu đầu cặc nóng ấm của Hùng kéo dài xuống đến dưới dít., rồi lại kéo ngược trở lên. Hùng cứ kéo lên kéo xuống như vậy cho đến khi chàng cảm thấy đầu cặc mình đã ướt nhầy khí lồn của Thủy. Lúc đó Hùng mới chịu cho cặc mình nhấm giữa hai mép lồn Thủy mà chui vào. Thủy nẩy ngược đôi mông lên hưởng ứng. Nhưng ngay lúc đó Hùng lại kéo trở ra 2, 3 giây sau Hùng lại cho cu mình vào hẳn 1/3 chiều dài. Trong lúc Thủy sắp sửa lên tới thiên đàng thì Hùng lại từ từ kéo ngược trở ra. Hùng làm năm, bảy lần như vậy. Cứ vào nửa chừng thì Hùng lại kéo cu ra, Hùng muốn tập Thủy quen với cảm giác hút hẫng đó. Đến lần cuối cùng, Hùng cũng dứt vào nửa chừng. Thủy tưởng chàng cũng sẽ kéo ra nữa thì dè đầu Hùng nhấn mạnh một phát lún cán. Thủy hét lên một tiếng lớn. Đời nàng chưa bao giờ sướng kinh khủng như vậy. Bao nhiêu dâm thủy trong người nàng tuôn trào, miệng ứ ứ những câu vô nghĩa Hùng cứ thế mà từ từ nấc. Trong bụng chàng biết là ...từ nay Thủy không thể nào sống thiếu chàng được nữa.

Khách ngồi đầy trong quán. Hết người này đến người khác gọi cà phê, thuốc lá. Thủy vừa làm việc mà mắt nàng mở hổng lên. Cứ thỉnh thoảng nàng đưa tay lên che miệng ngáp. Đã mấy hôm liên tục, ban ngày bán ở quán, tối đến quá giang Tuyết về. Xe Tuyết vừa rời, là Hùng bước vào. Thế rồi bốn cũ soạn lại. Hai người chơi nhau...long trời lở đất. Thủy bắt Hùng chơi như...chưa bao giờ được chơi. Nàng chơi như chỉ sợ ngày mai động đất, đàn ông chết hết, chẳng còn ai cho nàng chơi. Hùng vẫn đến quán bình thường. Những động tác uể oải của Thủy không qua khỏi cặp mắt chàng. Hùng biết rằng ban đêm chàng đến với Thủy, ban ngày chàng chỉ rong rong uống cà phê rồi...ngủ. Nhưng Thủy thì khác. Ban đêm thì dụ dỗ, ban ngày thì phải đi làm. Làm sao nàng chịu nổi. Hùng thoáng thấy thương hại nàng, nên bước tới hỏi nhỏ vào tai Thủy:

-Em có mệt thì...để anh nói với chủ cho em về nghỉ sớm nhé.

Thủy e ngại trả lời:

-Hổng được đâu. Mới có 6 giờ chiều làm sao em về được ?

Hùng nói cả quyết:

-Đừng lo. Anh nói một tiếng là xong ngay mà.

Không đợi Thủy trả lời, Hùng tiến tới lão chủ quán nói nhỏ vài câu với lão.

Lão chủ tươi cười rộng lượng:

-Không sao, không sao mà, anh em mà.

Rồi lão xoay sang hướng Thủy nói lớn:

-Cô Thủy có bệnh cứ nghỉ một bữa cho khỏe đi. Hổng sao đâu, đừng lo.

Thủy cảm ơn rồi rít, rồi chuẩn bị ra về. Hùng đòi đưa Thủy về. Nhưng Thủy sợ mọi người biết chuyện nên từ chối lớn tiếng cho mọi người nghe.

-Cám ơn anh. để em đi xe buýt về được rồi.

Vừa nói, Thủy vừa bước vội ra cửa, đi thẳng. Chờ Thủy đi xa rồi, Hùng mới bụng lỵ cà phê đến bên Tuyết. Chàng vui vẻ hỏi:

-Sao, hổng bao giờ thấy Tuyết cười với anh một cái vậy. Ghét anh lắm hả ?

Tuyết đã biết vụ Hùng đi đêm với Loan nên nói móc:

-Mắc mớ gì mà ghét anh. Muốn biết thương hay ghét thì...anh hỏi chị Loan.

Hỏi em làm chi ?

Hùng làm tỉnh như mình là một kẻ " đứng dái" đang hoang nhất trên đời.

-Sao biểu anh hỏi chị Loan ? Cả quán này ai anh cũng coi như người nhà. Loan cũng vậy mà em cũng vậy thôi. Có khác nhau gì đâu ?

-Khác chứ. Chị Loan đẹp, chỉ sang hơn em nhiều chứ.

Hùng bắt đầu tán:

-Anh thì...anh không quan niệm như vậy. Cái đẹp bên ngoài làm sao bằng cái đẹp trong tâm hồn được.

Tuyết là gái mới lớn. Nàng đâu có trình độ để nói chuyện với một con cáo già như Hùng Bô. Nàng ngơ ngác, chẳng hiểu câu Hùng nói:

-Anh nói như vậy là nghĩa lý gì, em hông hiểu

-Anh muốn nói...dù là em không đẹp bằng Loan đi nữa thì anh vẫn quý em hơn.

-Tại sao lại quý em ?

-Tại vì tâm hồn em trong sáng hơn Loan.

Tuyết cảm thấy tự ái mình được vượt ve. Thực tình thì từ ngày vào làm ở quán này. Tuyết chưa hề lãng nhãng tình cảm với gã con trai nào. Tuyết rất hạnh diện về việc này. Mà dù cho Tuyết có muốn lãng nhãng đi nữa thì cũng không có dịp. Vì đa số thanh niên vào đây là vì Loan và Thủy nhiều hơn là vì nàng. Có lẽ vì vậy mà Tuyết thành loại gái " tiết hạnh khả phong" Đúng như câu châm biếm:

"Cái mặt chù ụ,

Không ai thèm dụ thì nói là chính duyên

Cái mặt vô duyên,

Không ai thèm đeo thì nói là khéo giữ."

Tuyết thì không nổi mặt chù ụ, vô duyên. Nhưng làm sao nàng có thể so sánh với Loan và Thủy. Tuyết là con gái mới lớn, còn trong trắng. Chưa bén hơi trai nên cái gì cũng nhỏ nhắn. Cặp vú cũng nhỏ nên dĩ nhiên là cái...lỗ lồn cũng nhỏ. Cái gì nhỏ thì Hùng không ham, chớ cái lỗ lồn mà nhỏ thì Hùng thích lắm. Hùng bồi thêm một câu làm Tuyết mát cả ruột.

-Sở dĩ từ xưa đến nay anh ít nói chuyện với Tuyết là vì...anh đánh giá Tuyết không như những cô gái khác.

Tuyết hiểu ý Hùng muốn nói gì rồi nhưng nàng vẫn hỏi lại:

-Tuyết khác ở chỗ nào ? Bán cà phê thì người nào cũng như người nấy thôi.

-Không, khác nhau chứ. Khác nhau ở chỗ Tuyết có tư cách. Vì vậy mà lúc nào anh cũng tôn trọng Tuyết hơn họ. Tuyết thấy lòng nàng vui hẳn lên. Bao nhiêu thành kiến với Hùng tan biến hết. Nàng thầm nghĩ : " Hẳn đẹp trai, dễ thương như vậy thì người ta yêu hẳn cũng phải thôi. Có gì đâu mà mình không ưa hẳn?".

Chờ cho Tuyết " thấm thuốc" Hùng mới bỏ nhỏ vào tai nàng:

-Hôm nào có dịp, anh mời Tuyết đi với anh một bữa nhé.

Tuyết khoái chí trong bụng. Nhưng vẫn khó khăn một chút cho xứng danh " tiết hạnh khả phong" của nàng:

-Thôi, đi với anh em sợ người ta cười.

-Ai cười, có gì đâu mà cười.

-Người ta cười anh, tại vì từ trước đến giờ anh đi chơi với người đẹp không hà. Lần này anh dẫn " cô bé lọ lem" đi. Em sợ người ta cười anh.

Hùng thấy cá có vẻ cắn câu. Hẳn nịnh Tuyết một câu.

-Bạn bè thì mỗi người mỗi khác. Hơi sức đâu mà em so sánh với mấy cô đó. Em là..."người đang hoang", khác họ mà.

Tuyết nghe bùi tai, nàng làm bộ suy nghĩ một chút rồi e ấp trả lời:

-Cũng được. Mà em chỉ được nghỉ có một ngày thứ hai thôi.

-Thứ hai hay thứ ba, thứ tư có ăn thua gì đâu. Được đi chơi với Tuyết thì ngày nào đối với anh cũng đẹp, cùng vui hết. Vậy sáng thứ hai đúng 9 giờ anh đến đón em nhé ?

Tuyết hốt hoảng:

-Hổng được đâu, anh đừng đến nhà em anh Bạch ảnh thấy. Anh cứ đậu xe ở đầu đường, em đi bộ ra.

-Cũng được.

Hùng thở dài nhẹ nhõm. Trước khi đứng dậy ra về, hẳn không quên để lại trên bàn tờ giấy 5 đồng làm tiền "tip".

Thủy về đến nhà, nàng ngủ vùi một giấc. Lúc nàng giật mình tỉnh dậy, nhìn đồng hồ đã 2 giờ sáng. Sau mấy đêm thức trắng hành lạc. Thủy thấy rõ từng khớp xương thô thịt. Nhưng sau một giấc ngủ đầy đủ nàng đã lấy lại sức. Thủy nằm trần trọc nhớ Hùng. Cuộc đời nàng từ lúc lớn lên lấy chồng rồi ly dị. Thủy chưa hề biết lạc thú ái ân. Thủy nghĩ bốn phận của nàng là

phải: Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu. Rồi ...chống khu cho chồng nấc. Người chồng cũ của nàng cũng thế. Chỉ biết hùng hục hưởng thụ trên thân xác vợ chứ chưa bao giờ biết đến đưa nàng lên đến tuyệt đỉnh ái ân. Sau đó, Thủy gặp Bạch,

lại cũng ...tương tự như chồng nàng ngày xưa. Mỗi đến bây giờ Thủy mới gặp Hùng, một tay chơi lão luyện đã đem cho nàng những giây phút thần tiên trọn vẹn. Hùng lúc nào cũng thông thả. Chàng đưa nàng đi từ cảm giác nàng đến cảm giác khác. Cho đến khi nào nàng sống đến mức độ khí tươi ra khắp lỗ chân lông trên người mới thôi. Thủy mê Hùng quá sức rồi. Chỉ vắng chàng có một đêm mà Thủy đã cảm thấy nhớ nhung bức rức. Nàng nhắm mắt để dỗ lại giấc ngủ. Nhưng hình ảnh Hùng cứ hiện ra: to con, đẹp trai với con cặc to bất khuất, lúc nào cũng vương mình đứng dậy. Chỉ cần nhớ đến bấy nhiêu đó, Thủy đã thấy lồn mình rạo rức, chỉ mong sao cho trời mau sáng để đến quán cà phê gặp chàng.

Quán cà phê vào buổi chủ nhật vô cùng tấp nập. Có lẽ cuộc sống ở Mỹ là vậy. Sau 6 ngày vất vả làm việc, sáng chủ nhật là cơ hội để anh em bè bạn gặp nhau, ngồi đầu lảo, nhâm nhi bên ly cà phê thơm ngát. Cả bốn cô tiếp viên: Loan, Thủy, Tuyết và Trâm đều bận bịu. hết bưng nước đến lau bàn, hết thêm trà đến lấy thuốc. Vừa làm việc, Thủy vừa ngóng ra cửa kiếm Hùng. Chàng bây giờ đã trở thành một nhu cầu cần thiết yếu trong đời sống Thủy. Nàng đã thầm nguyện với lòng là: "nếu hổng phải là Hùng, nàng cũng mua nút chai về bịt kín, chứ nhất định không thềm cho mấy gã đàn ông phàm phu tục tử nào khác chơi." Mỗi đến chập tối vẫn không thấy bóng dáng Hùng đâu cả. Thủy quỳnh lên. Nàng muốn gọi phone kiếm chàng thì chợt nhớ ra. Từ xưa đến giờ, ngày nào Hùng cũng đến quán, nên nàng không nghĩ đến chuyện hỏi số điện thoại của Hùng làm gì. Rồi cũng đến giờ quán đóng cửa. Thủy thui thui quá giang Tuyết về nhà như mọi hôm. Đến nhà, nàng ngồi thần thờ chờ đợi Hùng đến. Nhưng rồi chàng vẫn bật tằm. Thủy đành lên giường nằm thao thức với ý nghĩ là chàng bận công việc làm ăn...

Tuyết chuẩn bị thật chu đáo. Mái tóc thề được nàng chải chuốt kỹ lưỡng. Đôi mắt được tô thêm bằng viết chì. Một chút phấn hồng đánh nhẹ lên má. Bao nhiêu đó mà Tuyết mất gần hai tiếng đồng hồ để sửa soạn. Lúc nàng bước ra, Bạch nhìn nàng ngạc nhiên:

-Ừa, hôm nay nghĩ, sao hổng ngủ thêm một chút. đi đâu mà diện đẹp vậy ?

Tuyết cố giữ giọng tự nhiên:

-Em đi chơi một chút, sẵn chụp vài tấm ảnh gửi về VN.

Nói xong, Tuyết hấp tấp đi luôn ra cửa. Bạch nói theo:

-Em đi với Thủy hả ?

-Không. Chị Thủy mắc bán, em đi chơi với...bạn

Bạch lấy làm lạ. Từ xưa nay có bao giờ Tuyết có thái độ vậy đâu. Nàng muốn đi đâu cũng hỏi ý kiến, xin phép Bạch. Hôm nay, tự nhiên Tuyết dậy sớm, tắm tấp, trang điểm rồi đi. Không ngăn được tò mò, Bạch rón rén đi bộ theo xa xa. Nơi đầu ngã ba nhà chàng, một gã thanh niên cao ráo, đẹp trai lịch sự đang đứng dựa lưng vào chiếc xe sport đỏ chói đợi Tuyết.

Hai người vào xe. Rồi chiếc xe vọt như tên bay. Bạch đứng nhìn theo bản thần cả người. Nơi xứ

lạ quê người, chỉ có hai anh em nương tựa nhau. Không cha không mẹ, không thân nhân nên Bạch thương em vô cùng.

Đành rằng Tuyết đã lớn, nhưng lớn đâu có nghĩa là khôn. Bạch không cấm em có bạn trai. Nhưng ít ra Bạch phải biết lý lịch người đó. Đàng này, chỉ nhìn thoáng qua Bạch đã nghi ngờ Hùng là không phải loại đàng hoàng. Thanh niên mà áo quần đầu cổ lảng bóng, xe cộ bảnh bao, rong chơi trong lúc mọi người vui đầu kiếm tiền sống thì phải coi chừng. Bạch càng nghĩ càng lo cho Tuyết. Chàng chỉ mong em về để hỏi chuyện. Đã hơn 8,9 tối mà Tuyết vẫn chưa về, Bạch không thể nào kiên nhẫn được nữa. Chàng gọi phone đến quán cà phê, hỏi thăm các bạn làm chung của Tuyết về gã thanh niên đó.

Nghe tiếng điện thoại reo, sẵn đứng bên cạnh đó, nên Loan bắt phone, nàng trả lời:

-A lô, cà phê Bụi đời nghe đây.

Bạch lúng túng tự giới thiệu:

-Dạ..Tôi là anh của Tuyết.

-Chào anh. hôm nay Tuyết nghĩ...

-Vâng tôi biết, Tôi muốn hỏi cô có biết trong thời gian em tôi bán ở đó, nó có..bỏ bịch với ai không ?

Loan thật tình đáp:

-Dạ không đâu. Tuyết nó hiền lắm anh ạ. Nhưng mà có chuyện gì không mà anh hỏi như vậy ?

Bạch thật tình kể lại hết cho Loan nghe về câu chuyện buổi sáng nay. Xong chàng mới kể lể:

-Chẳng biết sao mà tới giờ này nó vẫn chưa về.

-Vậy chó thằng đó tướng tá ra sao. Anh còn thấy nó không ?

-Có. Tôi nhìn nó kỹ lắm. Tướng to con, tóc dài để ria mép, đi cái xe sport màu đỏ chói...

Loan reo lên trong phone:

-Rồi. Đúng rồi. Thằng...Hùng Bô. Cái thằng diêm thúí tối ngày đi dụ dỗ đàn bà con gái...

Bạch run run hỏi tiếp:

-Vậy cô có biết nó ở đâu không ? Chỉ giùm tôi để tôi đi bắt con Tuyết về.

-Tôi có số phone nó đây. Nhưng điện thoại nó hỏng trả tiền nên bị cắt rồi.

Để tôi chỉ nhà cho anh tới. Anh cứ đi đường...đến ngã tư...quẹo phải vô apartment...nhà nó số....

Bạch rồi rít cảm ơn Loan. Thủy nghe rõ cuộc đối thoại của Bạch và Loan, nhưng nàng vẫn làm như không biết gì hết. Cả bầu trời như sụp đổ trước mắt. Thần tượng Hùng Bô của nàng đang theo đuổi Tuyết, cô bạn nhỏ ngây thơ mà nàng vẫn quý mến. Nghĩ đến chuyện giờ phút này, Hùng đang tuột quần Tuyết, leo lên mình Tuyết mà hành hạ, giống như hắn đã từng hành hạ nàng, Thủy giận tím mặt mày. Chịu đựng hết nổi, nàng bỏ mặt công việc, bước ra phía quán dùng điện thoại công cộng gọi về cho Bạch. Tiếng Bạch vang lên trong máy:

-A lô

Thủy nói ngay:

-Anh hả, em Thủy đây, nghe nói con Tuyết làm sao đó anh ?

-Thủy hả em biết con Tuyết đi chơi với cậu nào từ sáng đến giờ chưa về..anh lo quá.

-Anh biết thằng đó ra sao không ?

-Chỉ thấy tướng nó bảnh lắm, để ria mép, đi xe sport đồ chơi. Anh hỏi cô Loan thì cô nói nó là thằng Hùng Bô, chuyên môn lừa gái.

Thủy chết điếng cả người. Vậy là đúng rồi. Hèn chi hai bữa nay hắn lặn mất tiêu, bỏ nàng nằm phơi chim một cách thê thảm.

-Rồi bây giờ anh tính thế nào ?

-Cô Loan mới chỉ nhà hắn cho anh. Anh định đi đến đó kêu Tuyết về.

Thủy càng giận tím ruột. Thì ra Loan đã biết nhà Hùng. Có nghĩa là hắn từng dẫn Loan về nhà để "thịt" Loan. Rồi hắn "thịt" nàng. Hôm nay thì "thịt" Tuyết. Thủy càng suy nghĩ càng thấy rõ cái mặt thật của Hùng Bô. Nàng cảm thấy thương hại tất cả các cô bạn đã là nạn nhân của hắn. Thủy mím một nụ cười chua chát. Trong đầu nàng nảy ra một quyết định. "Không thể nào kéo dài cái tình trạng này được. Bằng mọi giá phải chấm dứt."

Nàng bảo Bạch:

-Nếu anh muốn đi gọi Tuyết về thì...ghé rước em đi với, để em khuyên răn Tuyết.

-Vậy em chuẩn bị đi nhé, anh tới liền.

Trước khi lên xe với Bạch, Thủy vào nói nhỏ gì vào tai Loan. Chỉ thấy Loan gật gù đầu, miệng nói okê o kê. Đúng như lời chỉ dẫn của Loan, Bạch và Thủy tới đúng nơi thì thấy xe của Hùng đậu ở đó. Cửa nhà hắn đóng kín mít. Thủy bảo Bạch cứ ngồi trong xe. Một mình nàng đến gõ cửa. Suốt một ngày Hùng say sưa trên thân xác Tuyết, một cô gái còn trong trắng.

Hắn trở đủ ngón nghề để đưa Tuyết lên chín từng mây hoan lạc. Hùng biết Tuyết là gái

tân, đụng đến đâu là đâm thủy ra đến đó. Cái thứ gái mới lớn, lại được ăn nhiều bơ sữa, được coi những tấm ảnh, những cuốn phim khêu gợi hằng ngày. Em nào lại hỏng... nứng lộn. Chỉ cần có cái hơi đàn ông thoáng qua là mấy em đủ chảy nước rồi. Nhưng cái khó là làm sao cho các em sướng đến mức độ quên sợ quên đau. Hùng đã đạt đến tiêu chuẩn đó. Hắn phá trình Tuyết một cách dễ dàng. Lúc đầu cặc hắn đâm sâu, phá vỡ màng trinh của Tuyết. Hắn để ý chỉ thấy Tuyết rướn người lên, nhắm mắt rên một tiếng "ƯUU". Vậy là xong. Chờ cho Tuyết bình tĩnh, hắn lại nhấp nhấp thật chậm, thật êm ái để Tuyết khỏi thấy đau rát. Sau phút đầu

tiên. Một trăm cô gái như một, cô nào cùng khóc thút thít. Tuyết cũng vậy. Đồng ý là lần nàng cũng hơi rát. Nhưng mà rất sướng chứ chả có gì mà phải khóc. Tuy vậy, nước mắt vẫn chảy lã lã xuống hai má. Hùng Bô nghĩ trong đầu:" Dụ mẹ, sướng chết mẹ mà sao con nào cũng khóc tấ tấ vậy cả?". Rồi hắn nằm suy nghĩ lẫn thẩn một hồi thì tìm ra chân lý. "A, thì ra em nào lần đầu được chơi cũng khóc chẳng phải vì tiếc rẻ vì chữ trinh đáng giá ngàn vàng mà các em tiếc rẻ là vì: Chơi sướng như vậy mà tại sao tới bây giờ mình mới chơi. Khóc là vì tiếc thời gian đã phơi chim một cách lãng phí mà thôi."

Sau những giây phút sung sướng tột đỉnh, Tuyết nằm rũ ra như một thây ma. Trong người nàng lâng lâng đủ thứ cảm giác mới lạ. Vừa đau, vừa rát, vừa sướng, vừa mừng, vừa lo. Nàng lo là vì đã quá khuya. Chẳng biết anh Bạch nghĩ thế nào ? Có đi tìm nàng không ? Tuyết xoay qua Hùng lo lắng hỏi:

-Mấy giờ rồi anh ? Chắc em phải về.

Hùng thấy cũng đã đủ "đô" rồi. Thường thường Hùng phá trình em nào rồi hắn cũng chỉ làm một phát thôi. Sau đó, 5,7 ngày cho chim em kéo da non, ngứa ngáy tự động đến nạp thịt cho hắn. Đến chừng đó hắn mới thấy sướng thật sự. Vậy mà nội ngày hôm nay, Hùng đã chơi Tuyết tổng cộng ba lần rồi. Hùng đã xuất khí ba lần, có nghĩa là Tuyết phải ra ít lắm là 9 lần. Hùng thấy đã đủ. Vả lại, hắn nghĩ Tuyết cũng chẳng còn nước nôi gì nữa mà chơi. Nghe Tuyết hỏi, Hùng đưa tay nhìn đồng hồ. Mới hơn 1:00 giờ hơn. Nhưng hắn đáp tỉnh queo:

-Cũng...12 giờ rồi đó em.

Tuyết hốt hoảng:

-Thôi, anh đưa em về đi. Sợ anh Bạch ở nhà lo.

-Em lớn rồi chứ có phải con nít đâu mà dưng một chút là anh Bạch, anh Bạch.

-Nhưng mà dù sao em cũng phải về, để sáng mai còn đi làm nữa.

Hùng Bô vừa mệt, vừa buồn ngủ lại bị Tuyết nhất định đòi về. Bất đắc dĩ hẳn phải mặc đồ vào, tay cầm chìa khóa xe sẵn sàng. Thì cũng vừa lúc ấy, tiếng gõ cửa vang lên. Nhìn thấy Tuyết cũng đã ăn mặc chỉnh tề. Hùng Bô mạnh dạn đến mở cửa. Cánh cửa về bật ra, Hùng Bô lạnh người khi thấy người gõ cửa là Thủy. Hắn cố gắng giữ bình tĩnh hỏi:

-Ừa, Thủy, sao em biết anh ở đây ?

-Em nhờ Loan chỉ.

Hùng lúng túng, chưa biết xử trí ra sao thì Thủy đã nói tiếp:

-Nghe nói Tuyết có đến đây chơi nên anh Bạch nhờ em chỉ đường để đón Tuyết về, sáng mai còn đi làm sớm.

Hùng nhanh nhẩu lấp liếm:

-Ôi, hai anh em đi xi nê, shopping cả ngày. Mới ghé nhà để anh thay đồ. Định đưa Tuyết về thì Thủy tới may quá.

-Thôi anh khỏi đưa, Anh Bạch chở Tuyết về được rồi.

Rồi Thủy quay sang Tuyết nãy giờ vẫn đứng chết cứng một góc, nàng nói:

-Thôi, Tuyết về để anh Bạch chờ. Xe anh kia kìa.

Vừa nói Thủy vừa chỉ cho Tuyết chiếc xe của Bạch. Tuyết lí nhí nói một câu gì đó chẳng ai nghe được, rồi lủi thủi đi ra xe Bạch. Chiếc xe trở ra đường và lao vào trong bóng đêm. Còn lại hai người, Thủy lôi Hùng vào nhà. Nàng đánh lạc hướng nghi ngờ của Hùng.

-Anh đi đâu mà mấy bữa nay không thấy tới quán? Làm em chờ anh muốn chết hà.

Hùng không biết Thủy đã biết được điều gì chưa nên hắn đáp lấp lửng:

-Ờ, anh cũng bận một chút chuyện riêng.

Thủy vừa ôm Hùng, vừa nhong nhèo. Làm như nàng chưa biết chuyện hắn lơ nàng, đeo theo Tuyết.

-Mấy hôm nay, chắc anh đi chơi với cô nào chứ gì?

-Tầm bậy, đi với ai đâu ?

-Còn chối nữa hả, chứ ai mới ở đây ra đó.

Hùng Bô vẫn lẻo mép, chối biến:

-À, em nói tuyết hả, anh chỉ coi nó như em gái thôi.

-Con người ta....còn con gái đó. Coi chừng nghe chưa.

Hùng giả nai.

-Coi chừng cái gì ?

-Con người ta là con gái mới lớn còn trinh, Thứ đó mà anh chơi...lâu ra lắm à

-Cái gì lâu ra ?

-Thì...ở tù lâu ra chứ cái gì.

Thủy vừa nói, vừa cười vui vẻ. Hùng thấy...tai qua nạn khỏi. Thủy không ghen tương, làm âm lên là may mắn lắm rồi. Hắn chối bay chối biến:

-Em nói tầm bậy không hà. Ai mà nữ lòng nào chơi Tuyết. Mang tội chết.

-Thiệt hôn, để em khám lại coi.

Vừa nói, Thủy vừa dè Hùng ra giường. Nàng đưa tay cởi bỏ hết áo quần hai người, rồi bắt đầu cúi xuống ngậm lấy cái củ cặc đang no nê của Hùng mà liếm láp. Hùng quần Tuyết từ sáng đến giờ là ba phát. Hắn cũng đã như tử rồi. Nhưng nếu không nứng nổi thì có nghĩa là hắn nói láo với Thủy. Vì vậy, Hùng cũng vận dụng hơi tàn, ráng cho đầu khát ngẩng cao, cố chứng tỏ cho Thủy thấy là hắn và Tuyết chỉ gặp nhau trong vòng lễ giáo. Thủy vẫn mân mê, liếm láp cho cu Hùng thật cứng, rồi tự động leo lên mình Hùng mà phi ngựa. Thủy ngồi trên mình Hùng. Nàng nhồm lên nhồm xuống gần cả giờ đồng hồ mà hắn vẫn chưa ra. Trong khi Thủy đã ra dầm dề. Khí nàng tuôn ra ướt nhẹp cả cặc, dái Hùng. Hắn chẳng còn hứng thú gì nữa. Bây giờ hắn chỉ muốn được nằm yên, ngủ nghê một giấc cho lại sức. Nằm dưới nhìn lên, thấy Thủy đã quá mệt vì khí ra quá nhiều nên hắn muốn kết thúc cuộc vui cho rồi. Hùng ngồi dậy, dè ngựa Thủy xuống rồi bắt đầu nắn nàng như máy. Thủy đã thiếu Hùng mấy ngày nay, giờ nàng đã được thỏa mãn hoàn toàn. Thủy rên xiết liên miện.

-Ừ..ừ...sướng quá, Hùng ơi...sướng em quá...

Hùng ráng nắn mạnh liên tục một hơi cho khí tuôn ra. Rồi chẳng cần rửa ráy gì cả, hắn ngã quay ra. Không đầy 2 phút sau, tiếng ngáy của Hùng đã vang lên đều đặn. Chờ thêm 5-10 phút nữa cho Hùng ngủ say, Thủy mới rón rén mặc áo vào tươm tất. Nàng mở xách tay lấy ra một lưỡi dao lam mới toanh. Rồi một tay cầm cu Hùng kéo ra, tay kia nàng cắc nhanh một

nhát thật mạnh. Cái khúc thịt bị cắn đã nằm gọn trong tay nàng. Đang ngủ say, Hùng chợt thét lên một tiếng đau đớn. Khi hắn nhận ra được là chuyện gì đã xảy ra, thì Thủy đã xuống tới đường. Một chiếc xe đậu sẵn đó từ bao giờ, mở máy phóng đi. Ngồi trong xe, Thủy chờ cho xe chạy thật xa mới đưa cái khúc gân đỏ hoét máu me cho người bạn xem, trước khi quăng ra giữa đường freeway cho xe khác cán. Người lái xe cười khằng khặc nói với Thủy: -Uổng quá, sao mày không để cho tao đem về ngâm rượu. Tiếng cười và giọng nói nghe quen quen, hình như là tiếng của Loan.

Hết Hoc Hoi